

GULDKRONEN

Eventyrfortælling af Gert Grube

Det havde været vinter. En af de hårdeste i mands minde.

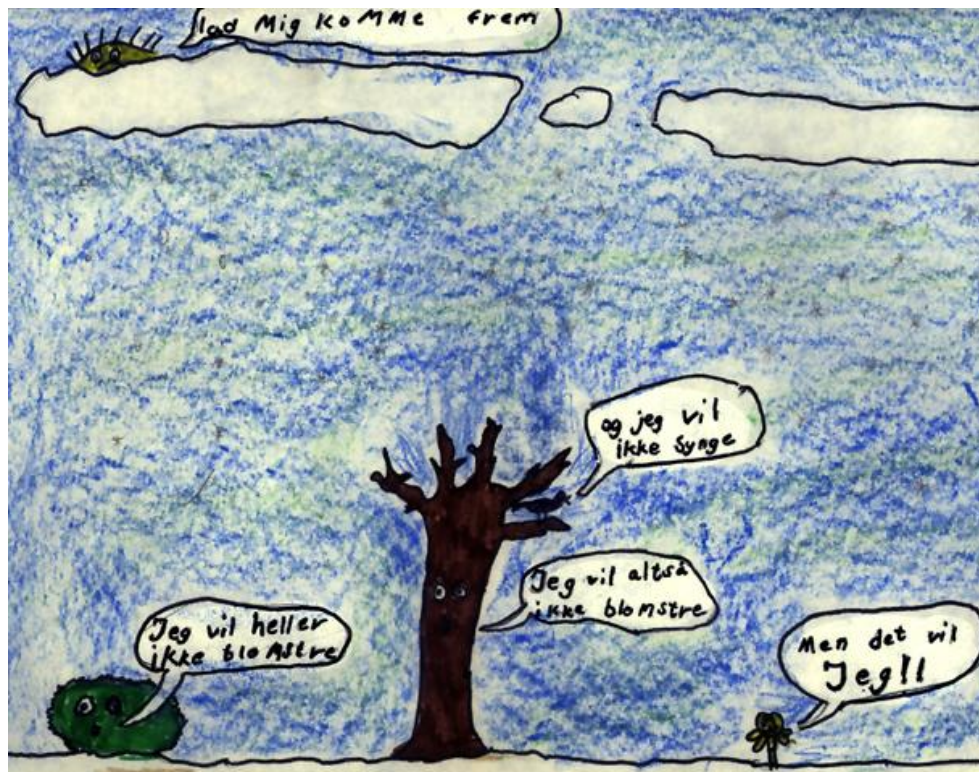
Æbletræet og rosenbusken var lige vågnet efter en lang vintersøvn.

Solsorten hoppede forsigtigt rundt og fandt et lille bær, og i det ene hjørne af haven sås en lille stilk, som stædigt bøjede nakken og pressede på for at bryde igennem snelaget. Ingen lagde dog mærke til den, for den var så ubetydelig og lille.

Alle ventede de på foråret, men det blev fortalt, at kun den, der ville bruge sit mod, kunne vække foråret. '

Pludselig blæste det ind over haven. Det var den varme søndenvind fra Afrika. Den hviskede, at nu var det tid til at bryde tavsheden og kulden.

"Vågn op!", sagde den igen og igen, "vis hvad I kan, så vil regnbuen vise sig på himlen og holde sit løfte ud over haven."

Men æbletræet sov videre - det var alt for koldt til at sætte blomster. Den ville vente og se. Heller ikke rosenbusken gad udsende sin duft. Det var den slet ikke i humør til midt i kulden. Og solsorten - den havde glemt alt om sit navns betydning - at den med sin sang kunne lade solen bryde mørket.

Alligevel glædede æbletræet sig til sommeren, hvor mange ville nyde dens blomster og senere smage dens frugt. Rosenbusken tænkte på alle de muligheder, dens roser ville få i en vase, hvor duften kunne sprede glæde til mange mennesker. Og solsorten glædede sig til den varme sommeraften, hvor mange ville nyde dens sang.

“Hvem har gavn af mig, når det bliver sommer?” tænkte den lille erantis. “Jeg kan ikke synge. Jeg kan ikke dufte eller sætte snesevis af blomster som et æbletræ. Jeg kan kun sætte en lille krone, som hurtigt falder af, og hvad skal der så blive af mig?” Alle var de ubeslutsomme i haven.

Så kom nordenvinden fra Grønland. Den blæste en kold vind ind over haven. Det blev så koldt, at alle glemte tanken om forår og senere en vidunderlig sommer.

Nordenvinden hviskede: ”Tro ikke på søndenvinden. Den vil kun narre jer. Sov bare videre. Regnbuen vil ikke komme frem, og I kan intet gøre for, at det sker. Næh, sov I bare videre.”

Men erantissen ville ikke sove. Den ville vise sit mod og sin krone, om så alle andre var feje. “Jeg tør bruge mit mod,” sagde erantissen. Selv om jeg er lille og ubetydelig, vil jeg vise min lille krone.” Stædigt foldede den sig ud, og lidt efter kom noget af regnbuen til syne.

“Lær af blomsten,” hviskede søndenvinden, “så vil regnbuen vise sig i hele haven og opfylde alle sine løfter.” Omsider fik æbletræet, rosenbusken og solsorten lyst til at vise deres mod - og hele regnbuen blev synlig.

En ung mand, som var ked af det, standsede op ved haven. Han så den lille blomst bag hækken og blev så betaget af den, at humøret kom tilbage. Da han kom hjem skrev han et lille digt.

DIGT om en ERANTIS

*Erantis, du forårets gyldne håb,
Du har hørt mit fortvivlede råb.*

*Du fortæller med din krone så smuk,
foråret kommer, trods gråd og trods suk.*

*Du er så hårdfør, tåler kulde og sne.
Midt i kulden kan man høre dig le.*

*Du smiler til mig og jeg smiler igen,
du bragte mig glæde, min lille ven.*

*Du bragte mig håb fra livets Gud,
Jeg ser nu, at du er hans sendebud.*

Digtet kom i avisen, og mange læste det. Erantissen havde mistet sin krone og kiggede misundeligt hen på rosenbusken, æbletræet og solsorten, som alle ville få en herlig sommer.

Og sommeren kom og æbletræet stod så flot med sin blomsterpragt.

En rose fra rosenbusken var blevet plukket af en pige og anbragt ved en sygeseng, og solsorten havde fundet sig en mage og bygget rede i æbletræet.

Den lille erantis havde fået dårlige øjne og kunne kun lige skimte det hele. På himlen over haven anede den regnbuen, hvis farver betød, at løfter ville blive opfyldt. Men hvilket løfte havde den fået? Intet !

Netop da landede en due tæt ved hækken og henvendte sig til den næsten visne blomst.

Du ser så mismodig ud. Nu skal du høre: Jeg sad i slottets vindue og hørte et digt blive læst op. Det handlede om en guldkrone på en blomst. Selveste dronningen havde læst det og var blevet så glad, at hun ikke mere gad være syg. Hun havde rejst sig fra sygesengen for at gå rundt og sprede glæde i alle sale, og hun havde besluttet, at digtet skulle i glas og ramme og læses op hver morgen, inden arbejdet på slottet begyndte.

Se, blomsten kunne jo være dig", sluttede duen. "Mig?", svarede erantissen helt forlegen. "Ja", sagde duen videre. "Man fortæller, at du har vist dit mod, og den, der gør det, bliver selvfølgelig belønnet."

"Åh", tænkte den lille blomst, "kan det være rigtigt? Nu kan jeg visne glad, fordi jeg har oplevet, at regnbuen også havde et løfte til mig, et løfte, som aldrig vil dø. Jeg takker min skaber, fordi han gav mig en gylden krone."